

عنوان مقاله:

ایرانی سازی لیلی و مجنون توسط نظامی

محل انتشار:

ششمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه زبان و ادبیات ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

منیره عیدی - دانشجوی دکتری دانشگاه بیرجند

علی اکبر سام خانیانی - دانشیار دانشگاه بیرجند

خلاصه مقاله:

منظومه لیلی و مجنون مشهورترین داستان عشقی کلاسیک ادبیات دوره اسلامی است.. نظامی به کمک نبوغ ذاتی خود یک داستان عشقی ساده را به صورت منظومهای بدیع و عرفانی درآورد که امروزه جزئی از ادبیات جهان را تشکیل میدهد. اصل داستان بسیار ساده بوده و نظامی از تلفیق تمامی روایات مکتوب و شفاهی و با کمک تخیل خود برای اولین بار داستانی نو با عنوان لیلی و مجنون آفریده است. نظامی تنها از خمیرمایه این حکایت، شاهکاری بنا کرد که شعرای زیادی را به تقلید خود واداشت. او از یک ماجرای عشقی بدوی، یک شاهکار ادبی به زبان فارسی آفرید. زبان فارسی نیز باعث شد تا داستان ابعاد جهانی پیدا کند. در این مقاله نگارنده کوشیده است تا با به دست دادن نمونه های مختلف از ایرانی سازی روایت نشان دهد که آنچه نظامی به نظم آورده است، حتی در بنمایه اصلی نیز با روایت عربی تفاوت دارد. وی در توصیف اشخاص و مکان ها و در بسیاری مواضع دیگر به گونه ای عمل کرده است که انگار ما با ایران و ایرانیان روبرو هستیم و نه با عربستان و اعراب. سراینده لیلی و مجنون از بسیاری از امکانات زبان فارسی از جمله تشبیهات، کنایات و تمثیلات برای پرورش داستان استفاده کرده است که از هر کدام نمونه هایی به دست داده می شود.. وی برای آنکه داستان به مذاق خواننده فارسی زبان دلنشین باشد، رنگ و بوی شدید ایرانی به آن افزوده است.

کلمات کلیدی:

لیلی و مجنون- ایرانی سازی- نظامی گنجوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1041860>

